

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511758688.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Min anden Hændelse var omtrænt af samme Beskaffenhed, og tjente endnu meer til at bestyrke mig i det Forsæt, ikke uden nøyere Overbeviisning, at tiltroe nogen et ont Hjerte, fordi han befandtes skyldig i en eller anden ond Handling - Jeg laae for nogle Aar siden paa Landet - Jeg havde i en otte Dages Tid ikke kundet forlade Sengen; da min gode Ven, Herr A*, som vilde gjøre en Tour ind til Byen, om Morgenen tiilig kom til mig, for at sige mig Farvel, og for at paatage sig mine Commissioner - Han gik lige fra mig, ud paa Vognen, og han steeg ikke af den førend hos min føromtalt Velgjørerinde - Han var neppe kommet igjennem Døren, førend hun raabte: »Ak Herr A*! - Jeg veed hvorfor De kommer - Vor 147 ulykkelige Ven! - De søge ham - Jeg er underretted om alting« - Min Ven begjærte nærmere Forklaring, og hun troede at han forstilte sig - Endelig fortalte hun, at en af hendes meget gode Venner, en ærlig Mand, og som for Resten kjendte mig saa got som hun selv, for en Time siden havde mødt mig paa Gaden - i en meget uordentlig Tilstand - Herr A* som troede sine Sandser best, og ikke troede Gjengangere, soer hende til paa sin Ære, at den, som hun kaldte sin gode Ven, var en nederdrægtig Løgnere - og han havde ont ved at overtude hende derom - Den Forfatning, som jeg dengang var i; da nemlig et got Rygte var mig meer magtpaaliggende, end nogentid ellers, og mit Udkomme desuden allene kom an paa min Velgjørerindes Yndest, gjorde mig denne Bagtalelse meget farlig, og gav den et desto større Skin af Ondskab - Af denne Aarsag, blev jeg imod min Sædvane nysgjerrig nok, til at vilde kjende min Mand - Min || Veninde, som maaskee var bleven afskrækket, ved nogle hidsige Ord, som Herr A* havde ladet falde, og som desuden vidste, at jeg ikke selv var meget koldsindig, vilde ingenlunde forraade ham - Endelig kom jeg paa hans Spor - Men hvormeget havde jeg ikke bedraget mig, i den Formodning, at finde en Fiende, en bitter, en uforsonlig Fiende i ham? - Langt fra ikke af Had, eller af en nedrig Lyst, at skade mig - af Sult - af den bittre Sult, havde den Stakkel bagtalt mig - Min Veninde, havde paa en kort Tid, laant ham Navn af sin Ven, ventelig for ikke at holdes for den, der sagde noget paa en løs Grund, og maaskee, for at afnøde min Ven en Tilstaaelse, om det, som hun selv troede at være saa vis paa - Jeg bebreydede mig imidlertid min Feyltagelse - Og virkelig, den gjorde den Kundskab om Mennisket, hvormed jeg undertiden smigrer mig, kun liden Ære - Men hvormange af vore moralske Læger gaaer det ikke, som mig, at de søge det onde i Hjertet, som de 148 burde søge i Maven; og at de spille heele Alphabeter af SædeLære paa det, som de kunde afhjelpe med et Fad Erter -